

سریال دستاوردهای مسؤلان

این قسمت: فضای مجازی

حسین شکیب‌راد
دبیر «نوجوان»

گاهی با خودم فکر می‌کنم نه تنها بزرگ‌ترها، بلکه خود نوجوان‌ها هم در برابر بعضی موضوعات سر شده‌اند. مثلاً وقتی پای حقوق کودکان و نوجوانان در فضای مجازی به میان می‌آید، شبیه این است که درباره گران شدن میز ناهارخوری یا تکرار آخرین قسمت سریال پایتخت ۶ داریم حرف می‌زنیم و همین قدر ساده و بی‌اهمیت از کنارش رد می‌شویم.

الکی خودت را به آن راه نزن که من دیگر بزرگ شده‌ام و نیازی هم به مراقبت و محدودیت و از این حرف‌ها ندارم. آدم تادم مرگ هم نیاز به مراقبت دارد. حالاً یا خودش توانایی‌اش را دارد یا از کسی کمک می‌گیرد. بعد هم لااقل قبول داری که همه مثل تو نیستند و مثلاً درباره کودکان خیلی باید حواسمان را بیشتر جمع کنیم.

حالا توی این شرایط که مسؤلان، فضای مجازی را ول کرده‌اند به امان خدا؛ یک عده فکشان این شده که سندی را با عنوان صیانت از کودکان و نوجوانان در فضای مجازی، تصویب کنند؛ البته مثل خیلی از کارهای دیگر دارد عجیب طول می‌کشد و انگار این دولت با وجود این همه دستاورد دلش نمی‌خواهد در این موضوع رزومه‌ای جور کند و لطف کرده و بنا دارد افتخار این یکی را به دولت بعد واگذار کند.

باور کنید این از آن اداهایی نیست که فقط یک جایی مثل کشور ما ممکن است مرتکب شود. اصلاً پیش‌تازش کشورهای پیشرفته‌اند. مثلاً آلمان آیین نامه‌ای در این باره دارد که طبق آن اپراتورهای موبایل و وظیفه دارند دسترسی به مطالب غیرقانونی را محدود کنند و مواجه نشدن کاربران زیر سن قانونی با مطالب پورنوگرافی را تضمین کنند.

در انگلیس هم سازوکاری رسمی برای خانواده‌ها وجود دارد که بدون نیاز به نصب نرم‌افزارهای فیلترینگ، بتوانند عملکرد فرزندان‌شان را در فضای مجازی کنترل کنند. به عبارت ساده از مبداء، یعنی وای‌فای خانگی این امکان در دسترس‌شان قرار می‌گیرد.

شاید باور نکنید ولی باید باور کنید که خیلی از کشورهای اروپایی به افراد زیر ۱۶ سال حتی اجازه ساخت ایمیل هم نمی‌دهند.

حالا کی و کجا و چه شکلی سندی هم برای صیانت کودکان و نوجوانان ایرانی وضع می‌شود و تربیت ذهنی ایشان از دست ساسی و میلاد و سهیل و امثال آن‌ها خارج می‌شود؛ نمی‌دانیم ولی هنوز امیدواریم.

درباره نرم‌افزار جدید کلاب‌هاوس

کلاس کلاب

زهرا
معدن‌کن

این نوشتار که به سفارش موسسه ژئوپلیکیشن ایران تحریر شده سعی دارد مملکت کلاب‌هاوس که به تازگی کروزر کاربر فجازی را سوی خود روانه ساخته مورد بررسی میدانی، هوایی و البته سرسری قرار دهد. پژوهشگر پس از پرسه و پرت ویلاگویی در روم‌های پرکار با دوستان بیکار به کتابت این مکتوب فائق آمد. موسسه ژئوپلیکیشن ایران از آحاد نوجوانان، جوانان و دیرین جوانان جهت مطالعه این اثر فاخر دعوت به عمل می‌آورد. البته اگر این موسسه وجود نداشته باشد هم چیزی از اعتبار این متن کم نمی‌شود! البته جای این مطلب در کتاب **«کلمه سوم رمز»** و سواد رسانه‌ای خالی است.

مملکت: برنامه کلاب‌هاوس پلتفرمی مبتنی بر صداست و علت آن را باید از خواجه حافظ شیرازی جویا شد به هنگام سرودن: «از صدای سخن عشق ندیدم خوش‌تر/ یادگاری که در این گنبد دوار بماند». از آن‌جا که استاد صاحب‌سخن پیسی فرموده: «در لحظه زندگی کن» این برنامه به صورت پخش زنده ایجاد شده.

ملت: الحق و الحقیق کلاب‌وندان (شهروندان کلاب‌هاوس) از حق و حقیقت بی‌بهره‌اند زیرا «هرکه را اسرار حق آموختند مهر کردند و دهانش دوختند!» بخش قابل توجهی از تبعه کلاب‌هاوس را طبقه مرفه بی‌درد «آی‌اواس» تشکیل داده و معدودی نیز از قشر مستضعف «اندروید» که دل به نیل زده و از نسخه غیررسمی مستفیض‌اند.

شرایط مهاجرت: جهت دریافت پاسپورت کلاب‌هاوس باید یکی از کاربران برای عالیجناب‌تان دعوت‌نامه بفرستد. پس از اخذ دعوت‌نامه با کپی کارت ملی، یک قطعه سلفی پرسنلی و اصل گواهی فوت حضرت حوا به سفارت مربوط مراجعه

نمایید. لازم به ذکر است محققانی که اخیراً درنیافتند اول تخم مرغ بوده یا مرغ در حال تحقیق روی این موضوع هستند که اول دعوت‌نامه بوده یا کاربر.

شریعت: تنها صداست که می‌ماند پس میکروفونت روروشن کن عزیزم!

دولت: نظام سیاسی این مملکت از عهد باستان گرفته شده و دارای طبقات اجتماعی است:

۱. **طبقه نشان‌میتی‌کومان:** این طبقه دارای ستاره‌ای سبز هستند که در واقع خداوندگار روم‌اند.

۲. **طبقه رایگان:** این افراد از رانت برخوردارند و به سبب روابط‌شان با میتی‌کومان همواره صاحب تریبون بوده و حرف رایگان می‌زنند.

۳. **طبقه فالویان:** این گروه کسانی هستند که توسط بچه‌های بالا (در واقع طبقه بالا) فالو شده و در حقیقت از رسته پدرپسرشجاع‌اند.

۴. **طبقه معمولان:** مردم معمولی یا همان جمهوری‌صدا. **آینده پژوهی:** پیش‌بینی این قلم در مورد کلاب‌هاوس این است که اگر شوهر عمه‌ها گوی دعوت‌نامه را برابند و با ایجاد روم‌های خانوادگی سعی در بذله‌گویی کنند تا در هم شکستن هژمونی این مملکت فاصله چندانی نیست.

خروج از وضعیت قرمز

محمد طائب

یوتیوب، یک سرویس اشتراک ویدئو و دومین وبگاه پرطرفدار جهان پس از گوگل است که به کاربران اجازه آپلود، تماشا، امتیازدهی و اشتراک ویدئوها را می‌دهد و طبق قوانینش نمایش محتوای جنسی، سوءاستفاده از جانوران، نفرت‌پراکنی و حق تکثیر محتوای ارسالی بدون رضایت صاحب ویدئو ممنوع است.

ایران در سال ۸۸ به علت نقض قوانین و نمایش اغتشاشات به جمع فیلترکنندگان یوتیوب مثل برزیل و چین پیوست و این فیلترینگ تا الان هم ادامه دارد.

گرچه انتظار می‌رفت بعد از فیلتر یوتیوب دسترسی کاربران به این شبکه کاملاً قطع شود اما بعد از فیلتر، استفاده از یوتیوب فقط ۱۰ تا ۱۴ درصد کمتر شد. از سال ۹۶ زمره‌های رفع فیلتر یوتیوب برای بعضی گروه‌ها مطرح و سرانجام سال ۱۴۰۰ رفع فیلتر برای اقلاری

مثل خبرنگاران، پزشکان، استادان و دانشجویان تصویب شد. ایجاد محدودیت برای استفاده کاربران از یک نرم‌افزار یا سایت و به اصطلاح همان استفاده از فیلترینگ، در همه کشورها مرسوم است. حتی آمریکا با آن همه ادعای آزادی‌اش، نتوانست شبکه‌های اجتماعی چینی را تحمل کند و آنها را فیلتر کرد. اما خب با وجود فیلترشکن‌ها به نظر می‌رسد باید چیزی فراتر از این هم اتفاق بیفتد. اگر خاطراتان باشد در هفته گذشته اشاره‌ای به فرمایشات رهبر انقلاب داشتیم در مورد ولنگاری موجود در فضای مجازی کشور، این دقیقاً همان چیزی است که باید در اولویت کار مسؤلان قرار بگیرد. در ستون سواد رسانه‌ای به ابعاد بیشتری از این نکته اشاره کرده‌ایم.

این راهم نباید فراموش کنیم که گرچه فیلتر ممکن است از گسترش بعضی محتواها جلوگیری کند اما استفاده از فیلترشکن، کاربر را در معرض صدها محتوای پرخطر دیگر قرار می‌دهد که باعث می‌شود این طور به نظر برسد که مصونیت هرگز با محدودیت به دست نمی‌آید و فیلتر و ایجاد محدودیت، هیچ‌وقت نمی‌تواند جای فرهنگسازی، آموزش و ایجاد سرویس‌های با کیفیت و امن جایگزین را بگیرد.

